

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.888 van 13 juni 2013
in de zaak A. 205.389/XIV-34.343**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zohra Othman
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 81.815 van 29 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8789 van 19 juli 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die loco advocaat Zohra Othman verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 11 april 2011 ontvankelijk doch ongegrond. Hij neemt dezelfde dag tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 mei 2011 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 29 mei 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel “(n)iet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, feitelijke en juridische foutieve motivering” en verder schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet en van het recht van verdediging op. Zij licht dit als volgt toe:

“Aangezien art. 57/22 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt:

"De beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak".

I.v.m. de motiveringsplicht verwijst verzoekster naar analogie naar volgende uitspraken van de Raad van State geciteerd in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 64, september 1992, blz. 160:

(m.b.t. de beroepskamer van het O.C.M.W. -die net als de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen- een administratieve rechtbank is)

- * de beroepskamer moet de verweermiddelen die door partijen werden voorgedragen beantwoorden indien zij ze afwijst (R.v.St., 24.02.1983, nr. 22.978, Arr. R.v.St., 1983, 438);

- * een dubbelzinnige motivering vormt eveneens een gebrek aan motivering (R.v.St., 21.01.1982, n°21.924, Arr. R.v.St., 1982, 111);

- * de beslissing moet ook verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St., 27.11.1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St., 1981, 1722);

- * er mag geen strijdigheid zijn tussen de motivering en het beschikkend gedeelte en de beslissing moet een wettige rechtvaardiging van het beschikkend gedeelte bevatten (R.v.St., 19.11.1982, nr. 22.678, Arr. R.v.St., 1982, 1668).

Dat verzoekster ter terechtzitting een nieuw middel opwierp namelijk een middel genomen uit machtsoverschrijding. Verzoekster was immers van oordeel dat de initieel bestreden beslissing louter gebaseerd was op de instructie die vernietigd werd door de Raad van State en dat gedaagde door zich louter te baseren op de instructie zijn eigen discretionaire bevoegdheid had ingeperkt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest en in tegenstelling tot de Raad van State geen enkel nieuw middel aanvaardt zelfs niet wanneer het middel van openbare orde is. Enkel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou ambtshalve een nieuw middel kunnen aanvoeren.

Verzoekster meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk nieuwe middelen dient te onderzoeken voor zover het gaat om middelen die de openbare orde raken.

Dat in casu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet eens uitspreekt over het openbare orde karakter van het middel maar meteen stelt dat geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd.

Dat de Raad van State in haar vaste rechtspraak steeds nieuwe middelen weert tenzij deze de openbare orde raken.

Dat de motivering van het bestreden arrest onjuist is.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel. Zij voegt het volgende toe:

“Dat gedaagde antwoordt dat de RvV geheel terecht aanhaalt dat art. 39/60 van de Vreemdelingenwet stelt dat geen andere middelen mogen worden aangehaald dan diegene die worden vermeld in het verzoekschrift. Tegelijkertijd citeert zij ook het bestreden arrest "Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren".

Het is volgens gedaagde partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegelaten middelen van openbare orde op te werpen maar partijen niet. Dit is klinklare onzin. Alle middelen van openbare orde dienen onderzocht te worden of zij nu van partijen komen of van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

Bezwaarlijk kan men aanvaarden dat indien een partij een middel van openbare orde opwerpt, de rechtbank dit middel enkel dient te onderzoeken voor zover zij dit ambtshalve zou opwerpen.

Het feit dat verzoeker dit had kunnen doen in haar inleidend verzoekschrift doet hieraan niet af. Middelen van openbare orde kunnen altijd in limine litis worden opgeworpen.

Gezien gedaagde klaarblijkelijk niet vertrouwd is met het concept van een middel van openbare orde geeft verzoeker een overzicht van rechtspraak als volgt weer:

R.v.St. nr. 83.569, 23 november 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (20 december 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 184; J.R.S. 2000, 214.

Het middel op grond van een schending van art. 3 R.v.St.-Wet is van openbare orde, zodat het evengoed ambtshalve kan worden opgeworpen.

Hieruit volgt dat verzoeker het op ontvankelijke wijze kan inroepen, zelfs indien hij daarbij geen belang zou hebben.

En verder:

R.v.St. (9e k.) nr. 93.845, 12 maart 2001, <http://www.raadvst-consetat.be> (8 januari 2002); CDPK 2001 (samenvatting), 506; J.R.S. 2001, 135.

Een middel dat niet in het verzoekschrift is uiteengezet kan op een later tijdstip enkel ontvankelijk aangevoerd worden wanneer het de openbare orde aanbelangt of wanneer de verzoekende partij aantoont dat het haar niet mogelijk was het middel op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift te kennen.

Doch ook a contrario kunnen tal van arresten worden geciteerd:

R.v.St. nr. 150.852, 27 oktober 2005, <http://www.raadvst-consetat.be> (29 november 2006); TROS 2006, afl. 43, 224, noot WIRTGEN, A

De grief die de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift had kunnen aanbrengen, maar die zij voor het eerst in de memorie van wederantwoord aanvoert en die een nieuwe grondslag geeft aan het middel, zoals in het verzoekschrift werd uiteengezet, is niet ontvankelijk, aangezien het niet om een middel van openbare orde gaat.

De logica van de Raad van State is logisch, indien de rechter ambtshalve het middel kan opwerpen kan een partij het uiteraard ook.

Derhalve kan niet anders dan worden geconcludeerd dat het bestreden ten onrechte stelt dat middelen van openbare orde niet kunnen worden opgeworpen. Dat het arrest dient te worden vernietigd.”.

Beoordeling

6.1. Artikel 57/22 van de Vreemdelingenwet is opgeheven door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die bepaling betrof overigens beslissingen van de Vaste beroepscommissie voor de vluchtelingen en had als dusdanig geen betrekking op uitspraken over een beroep tot nietigverklaring, zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. In punt 4 van het bestreden arrest wordt het door de verzoekster ter terechtzitting opgeworpen nieuw middel, met name “machtsoverschrijding omdat in de bestreden beslissing gebruik gemaakt wordt van criteria van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest van 9 december 2009 nr. 198 769” beantwoord met de vaststelling “dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd” en verder met een verwijzing naar artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet en een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat die bepaling betreft, waaraan wordt toegevoegd “dat de Raad van State reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie heeft vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie onwettig is en machtsoverschrijding uitmaakt, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster in casu heeft nagelaten te doen”.

Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aan waarom hij het ter terechtzitting opgeworpen nieuw middel niet verder onderzoekt, zodat is voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Enkel in het licht van die bepalingen, vermag de Raad van State als administratieve cassatierechter niet na te gaan of de motivering van het bestreden arrest juist of onjuist is. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. Een gebrek in de motivering vormt als dusdanig geen schending van het recht van verdediging en de verzoekster zet niet uiteen op welke andere wijze het recht van

verdediging zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen